

Nr 259.

Av herr **Ericsson, Herman**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till allmänna tjänste- och familjepensionsreglementen m. m.

Enligt det i Kungl. Maj:ts proposition nr 339 intagna förslaget till reglemente angående tjänstepension för befattningshavare i statens tjänst (allmänna tjänstepensionsreglementet) inträder pensionsåldern för innehavare av ordinarie befattningar, tillhörande lönegraderna A 1—A 12, i allmänhet då befattningshavaren uppnått en levnadsålder av 60 år. Undantag härifrån göres emellertid för vissa befattningar, som angivas i en såsom bilaga A till reglementsförslaget fogad pensionsåldersförteckning. Enligt denna förteckning skall sålunda pensionsåldern för bl. a. stallförman och vagnförman vid statens järnvägar utgöra 63 år.

För innehavare av dessa befattningar har pensionsåldern också hittills varit fixerad till 63 levnadsår, och de blevo sålunda icke inbegripna i den sänkning av pensionsåldern, som successivt genomförts efter tillkomsten av 1934 års tjänstepensionsreglemente. Då såväl stall- som vagnförmanstjänsterna torde få anses lika krävande med avseende på kroppslig vitalitet och färdighet som flera av de tjänstebefattningar, för vilka en pensionsålder av 60 år nu gäller, föreligga ej skäl för ett bibehållande av denna höga pensionsålder för nämnda båda befattningar. Ingendera av dessa är att anse såsom befattningar i s. k. innertjänst i egentlig mening, utan tjänsteuppgifterna, som i viss mån kunna sägas vara skiftande, torde i övervägande grad vara att hänföra till uppgifter, som falla inom yttertjänsten. Över huvud taget äro dessa tjänstebefattningar av sådan karaktär, att saklig anledning föreligger för en sänkning av pensionsåldern för befattningarnas innehavare till 60 levnadsår. Nämnas må i sammanhanget att den allmänna uppfattningen bland ifrågavarande befattningshavare själva går ut på, att pensionsåldern, med hänsyn till vad tjänsterna kräva, är för hög, ett sakförhållande som kom till uttryck bl. a. vid svenska järnvägsmannaförbundets under år 1940 hållna kongress, som enhälligt uttalade sig för en sänkning till 60 år av pensionsåldern för nämnda befattningshavare.

Med återopande av de skäl, som ovan anförts, hemställes,

att riksdagen vid behandling av förslag till allmänna tjänstepensionsreglementet måtte besluta, att pensionsåldern för vagnförmän och stallförmän vid statens järnvägar skall inträda vid en levnadsålder av 60 år.

Stockholm den 3 december 1941.

Herman Ericsson.